

Tekintélyes, jól öltözött, kissé vidékies külsejű úr lép be az egyik jónevű csemegekereskedésbe. Válogat a sok finom ennivaló között, rámutat erre-arra. Sok mindent kiválaszt. Úgy látszik, nagy vendégségre készül, mert egész nyaláb holmit becsomagoltat. Finom borokat is.

– Küldjék a lakásomra – mondja végül harsogó hangon.

– Igenis, kérem alássan, parancsára – hajlong alázatosan a kereskedő, mert ritkaság a mai világban az ilyen „nagyban” vásárló. – Talán a címet méltóztassék bemondani, hová parancsolja.

– Micsoda, maga nem ismer engem? – vág a kereskedő szavába pulykavörösen a vevő. – Maga nem tudja, hogy én ki vagyok? Akkor köszönöm. Nem kell semmi. Vissza az egész rendelés.

S még feszesebben, még méltóságosabban távozik, mint ahogy belépett.

•

Gyurka nyolcéves pesti fiú. Lelkendezve rohan az édesanyjához.

– Anyukám, anyukám, vegyél a Pistának is jegyet a moziba, hiszen olyan szegény, hogy egészen „oda van ragadva” a földhöz ...

1933. július 12., szerda, 7. old.

Pesti utca

A Tabán zegzugos utcáit, csorba köveit egylovas kordéval járja a szemetes. A köztisztasági hivatal súlyos szekerei, gépkocsijai nem tudnak közlekedni a szűk, s girbe-gurba kaptatókon. Baktat a szemetes a kordéja mellett, s közben beszélget a lovával.

Soha ilyen okos állatot. Minden odavetett szavát megérti a gazdájának.

– Jobbra, Ilka, balra. A Holdvilág utcába, Ilka. A Kereszt térre. Most álljunk meg szépen. Most mehetünk, Ilka – rendelkezik a szemetes.

Ilka pedig, a kordéba fogott kedves lovacska pontosan végrehajtja barátja utasításait.

Ilka tehetség. Határozott tehetség. Cirkuszok porondján volna a helye. Ott primadonna lehetne. De elkallódott, szegény. Lecsúszott, mint annyian. Nem tudott érvényesülni. Szegény Ilka.

Hová jutott, hová jutott.

•

A nemrég elhunyt kitűnő tudós, dr. Ferenczi Sándor jó ember volt. Naphegyi villája előtt munkások dolgoztak. Nyolc-tíz kubikos kopácsolt napestig, s délidőn letelepedett az utcakőre, ott ette meg szegényes ebédjét, a kevés töpörtőt, szalonnát, kenyeret.

Ferenczi doktor otthon kiadta a rendeletet, hogy a munkásoknak – amíg ott dolgoznak – minden délben rendes, meleg ebédet kell főzni. Ettől fogva a kubikusok nap nap után a Ferenczi-villa kertjében ették meg a három fogásos, kitűnő ebédet.

Csakhogy valami bökkenője volt a dolognak. Mert egyre több és több munkás jelentkezett ebédért. A munka pedig sehogy se akart elkészülni.

A doktor mosolygott, s – mint jó nevelő – kénytelen-kelletlen beszüntette az ebédeltetést.

Másnapra elkészült a munka.

•

Egy előkelő állású tisztviselőnk, amikor nyugdíjba ment, házat, kertet vásárolt Budapest környékén. Eleinte szórakozásból kertészkedett. De amikor az idők járása megnehezült, s a nyugdíj kevesebb lett, remek szép fajgyümölcsseit baráti körben eladásra kínálta. Mindenki örült, aki csak kaphatott a ritka nemes gyümölcsökből.

A tisztviselő felesége rendszerint maga hozta be kosárákba csomagolva az árut.

Valamelyik nap becsöngetett egyik barátjukhoz. Egyenesen a konyhába vitte a kosarakat.

– Ki van itt, Teri? – kérdezte a szobalányt asszonya, aki hallotta a csöngetést s az ajtónyitást.

– A méltóságos kofa jött – mondta a szobalány.

1933. július 13., csütörtök, 7. old.